

De zelfmoord van Dido (Verg. Aen. IV, 675-705)

'Hōc illud, germāna, fuit? Mē fraude petēbās? 675
Hoc rogos iste mihi, hōc ignēs āraeque parābant?
Quid prīmum dēserta querar? Comitemne sorōrem
sprēvistī moriēns? Eadem me ad fāta vocāssēs,
īdem ambās ferrō dolor atque eadem hōra tulisset.
Hīs etiam strūxī manibus patriōsque vocāvī 680
vōce deōs, sīc te ut positā, crūdēlis, abessem?
Exstīnxtī tē mēque, soror, populumque patrēsque
Sīdoniōs urbemque tuam. Date, vulnera lymphīs
abluam et, extrēmum sī quis super hālitus errat,
ōre legam.' Sic fāta gradūs ēvaserat altōs, 685
sēmīanimemque sinū germānam amplexa fovēbat
cum gemitu atque ātrōs siccābat veste cruōrēs.
Illa gravīs oculōs cōnāta attollere rūrsus
dēficit; īnfīxum strīdit sub pectore vulnus.
Ter sēse attollēns cubitōque adnīxa levāvit, 690
ter revolūta toro est oculīsque errantibus altō
quaesīvit caelō lūcem ingemuitque repertā.
Tum Iūno omnipotēns longum miserāta dolōrem
difficilīsque obitūs Īrim dēmīsīt Olympō
quae luctantem animam nexōsque resolveret artūs. 695
Nam quia nec fātō meritā nec morte perībat,
sed misera ante diem subitōque accensa furōre,
nōndum illī flāvum Prōserpina vertice crīnem
abstulerat Stygiōque caput damnāverat Orcō.
Ergo Īris croceīs per caelum rōscida pennīs 700
mīlle trahēns variōs adversō sōle colōrēs
dēvolat et suprā caput astitit. 'Hunc ego Dītī
sacrum iussa ferō tēque istō corpore solvō'.
Sīc ait et dextrā crīnem secat, omnis et ūnā
dīlāpsus calor atque in ventōs vīta recessit. 705